

UZASADNIENIE

W rejestrze przedsiębiorców, prowadzonym przez XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego dla m.st. W. w W. w pod numerem (...), od dnia 31 maja 2012 roku zarejestrowana jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, prowadzona pod firmą (...) z siedzibą w W. przy Al. (...) lok. (...), której przedmiotem działalności jest m.in. produkcja obuwia, sprzedaż hurtowa odzieży i obuwia, sprzedaż detaliczna obuwia i wyrobów skórzanych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach.

Organem uprawnionym do reprezentacji spółki i zobowiązanym do prowadzenia jej spraw od dnia 31 maja 2012 r. był jednoosobowy zarząd – Prezes M. K. (1), a zatem to on był zobowiązany do terminowego wpłacania zobowiązań publicznoprawnych.

W ramach prowadzonej działalności spółka zatrudniała pracowników oraz korzystała z usług innych osób na podstawie umów zlecenia i umów o dzieło.

Spółka (...) była płatnikiem pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT).

Zatrudnieni w spółce pracownicy oraz osoby wykonujące usługi na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło otrzymywali wynagrodzenia, jednak od wynagrodzeń tych nie były odprowadzane zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. M. K. (1) był świadomy obowiązku uiszczania należności publicznoprawnych, znał terminy ich płatności, nie składał jednak w stosownych terminach wniosków o odroczenie płatności tych należności lub rozłożenie ich na raty. Nie wyznaczył również osoby odpowiedzialnej za obliczanie, pobieranie i terminowe wypłacanie pobranych kwot podatku zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.

W wyniku powyższego spółka (...) jako płatnik dopuściła się uchybień przeciwko finansowym obowiązkom publicznoprawnym w zakresie pobrania i nie wpłacenia w ustawowym terminie (to jest do 20 dnia miesiąca następującego po każdym miesiącu rozliczeniowym) na rzecz organu podatkowego – tj. na rachunek Urzędu Skarbowego W. – U. właściwego dla spółki pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wpłaconych wynagrodzeń pracowników oraz osób wykonujących usługi na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło:

w 2012 r.

- za miesiąc czerwiec – w kwocie 5.575,00 zł
- za miesiąc lipiec – w kwocie 5.733,00 zł
- za miesiąc sierpień – w kwocie 5.488,00 zł
- za miesiąc wrzesień – w kwocie 5.618,00 zł
- za miesiąc październik – w kwocie 5.791,00 zł
- za miesiąc listopad – w kwocie 5.467,00 zł
- za miesiąc grudzień – w kwocie 6.771,00 zł

w 2013 r.

- za miesiąc luty – w kwocie 7.327,00 zł
- za miesiąc marzec – w kwocie 7.631,00 zł
- za miesiąc kwiecień – w kwocie 7.580,00 zł

- za miesiąc maj – w kwocie 7.356,00 zł
- za miesiąc czerwiec – w kwocie 6.624,00 zł
- za miesiąc lipiec – w kwocie 7.803,00 zł
- za miesiąc sierpień – w kwocie 7.693,00 zł
- za miesiąc wrzesień – w kwocie 7.796,00 zł
- za miesiąc październik – w kwocie 7.761,00 zł
- za miesiąc listopad – w kwocie 7.639,00 zł
- za miesiąc grudzień – w kwocie 7.549,00 zł

2014 r.

- za miesiąc styczeń- w kwocie 7.098 zł
- za miesiąc luty – w kwocie 8.833,00 zł
- za miesiąc marzec – w kwocie 8.462,00 zł
- za miesiąc kwiecień – w kwocie 9.306,00zł
- za miesiąc maj – w kwocie 8.858,00 zł
- za miesiąc czerwiec – w kwocie 8.921,00 zł
- za miesiąc lipiec – w kwocie 8.256,00 zł
- za miesiąc sierpień – w kwocie 9.312,00 zł
- za miesiąc wrzesień – w kwocie 8.801,00 zł
- za miesiąc październik – w kwocie 9.758,00 zł
- za miesiąc listopad – w kwocie 7.399,00 zł
- za miesiąc grudzień – w kwocie 8.624,00 zł

wskutek czego została uszczuplona należność Skarbu Państwa w łącznej kwocie 226.830,00 zł.

Na dzień 28 stycznia 2016 r. kwota zaległości wraz z odsetkami wynosi 270.395,00 zł.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego (k. 22-23, k. 112-113)

zeznania K. W. (k. 37-38),

lista zaległości w PIT – 4R za okres od 20.07.2012 r. do 20.01.2015 r. (k. 1),

deklaracje roczne PIT – 4R za okres 2012-2014 r. (k. 3-7),

odpis pełny rejestru przedsiębiorców KRS Sp. (...) Sp. z o.o. (k. 10-11),

lista zaległości (...) Sp. z o.o. z dnia 28.01.2016 r. (k. 83)

Oskarżony M. K. (1) ma 62 lat, uzyskał wyższe wykształcenie techniczne, z zawodu jest elektrotechnikiem. Jest prezesem (...) Spółka z o.o., z której uzyskuje miesięczne dochody w kwocie 1.800 zł. M. K. (1) pozostaje osobą niekaraną (dane osobopoznawcze -k. 22-22v, 112, karta karna - k. 33-34).

Oskarżony M. K. (1), przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 29 września 2015 roku (k. 22-23), **przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu** i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Na rozprawie głównie w dniu 6 kwietnia 2016 roku (k. 112-113) oskarżony **M. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu**. Odnosząc się do postanowienia z dnia 08.12.2015 r. sygn. Akt I CO 272/14 o przysądzenie Sp. M. M. K. (2), (...) Sp. Jawna z siedziba w Ł. nieruchomości położonej w R. przy ul. (...) wskazał, że dom został zlicytowany, a on nie miał zamiaru kryć swojego majątku. Dodał, że obecnie mieszka z żoną w mieszkaniu wynajętym przez dzieci.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego należało uznać za wiarygodne w całości, gdyż korespondowały z całością zgromadzonego w sprawie materiały dowodowego, a nie ujawniły się jakiegokolwiek powody, które uprawniałyby do zanegowania ich wiarygodności. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie spółka z o.o. pod firmą (...), zatrudniająca pracowników oraz osoby wykonujące usługi na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło, będąca z tego tytułu płatnikiem zobowiązany do obliczania i pobierania w ciągu roku zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, a następnie ich wpłacania na rzecz właściwego organu skarbowego – tj. Urzędu Skarbowego W. – U., nie dopełniła swojego obowiązku i za miesiące czerwiec 2012 r. do grudnia 2014 r. nie wpłaciła zaliczek na podatek dochodowy od wypłaconych na rzecz zatrudnionych przez siebie pracowników wynagrodzeń w łącznej kwocie 226.830,00 złotych.

Powyższe wynika ze gromadzonych w sprawie dokumentów, m.in. w postaci deklaracji rocznych PIT – 4 R za okres 2012 – 2014 r. oraz listy zaległości w PIT – 4R za okres od 20.07.2012 r. do 20.01.2015 r. oraz listy zaległości (...) Sp. Z o.o. z dnia 28.01.2016 r. czy też zeznań K. W..

Sąd za w pełni wiarygodne uznał ujawnione na podstawie art. 392 § 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. zeznania świadka K. W. (k. 37-38), która w firmie (...) pracowała od 15 czerwca 2012 r. jako specjalista ds. wynagrodzenia i płac na podstawie umowy o pracę. Przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego w dniu 12 listopada 2015 r. zeznała, że do jej obowiązków należał nabór pracowników i naliczanie im wynagrodzeń. Następnie po naliczeniu zaliczek od wynagrodzeń przekazywała ona wyliczenia – rozdzielnik płac do biura rachunkowego w R. AUDYT przy ulicy (...). Kierowca zawoził rozdzielnik i pozostawiał go bez pokwitowania, potem były przekazywane mailem. Świadek w swoich depozycjach zaprzeczyła, by miała wiedzę odnośnie tego w jaki sposób płacone były zaliczki. Nie wie również kto dysponował w firmie rachunkiem bankowym ani tego w jakich bankach firma miała prowadzone rachunki. Nie posiadała również wiedzy kto był odpowiedzialny za płacenie zaliczek. Wskazała, że prezesem firmy „był i jest M. K. (1)“.

Zeznania tego świadka są logiczne, spójne i konsekwentne. W ocenie Sądu nie zachodzą także wątpliwości co do tego, że to M. K. (1), będący Prezesem jednoosobowego Zarządu Spółki (...), uprawniony był do działania w jej imieniu oraz samodzielnego składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, nie budzi też wątpliwości fakt, iż nie wyznaczył on żadnej osoby odpowiedzialnej za płatności podatków, za które odpowiadał osobiście.

Autentyczność i prawdziwość zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez strony, dlatego też nie odmówiono im wiary i mocy dowodowej.

Całokształt zgromadzonego materiału nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżony M. K. (1) popełnił zarzucone mu przestępstwo skarbowe, kwalifikujące się z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s., art. 77 § 2 k.k.s i art. 6 § 2 k.k.s. i pozwala bez żadnych wątpliwości na uznanie jego winy za w pełni udowodnioną.

Art. 77 § 1 k.k.s. stanowi, iż płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Jeżeli kwota niewpłaconego podatku jest mniej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Przedmiotem ochrony w art. 77 k.k.s. jest ochrona mienia Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz Unii Europejskiej wyrażająca się w przestrzeganiu obowiązków nakładanych przez materialne prawo podatkowe. Czyny zabronione określone w tym przepisie mają charakter indywidualny. Ich sprawcą może być bowiem wyłącznie podmiot będący płatnikiem lub inkasentem. Podmioty będące płatnikami lub inkasentami określają przepisy poszczególnych ustaw podatkowych.

W myśl art. 53 § 3 k.k.s. użyte m.in. w art. 77 k.k.s. określenia płatnik i podatek mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.; dalej – „Ordynacja podatkowa”), z tym że określenie podatek oznacza również zaliczkę na podatek.

Według art. 8 Ordynacji podatkowej płatnikiem jest m.in. osoba prawna obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Na podstawie art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.) osoby prawne, zwane dalej zakładami pracy, są obowiązane jako płatnicy obliczać i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody m.in. ze stosunku pracy.

Według art. 38 ust. 1 tej ustawy płatnicy, o których mowa m.in. w art. 31 przekazują, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, nieistotnym w niniejszej sprawie, kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy – w przypadku płatnika nie będącego osobą fizyczną – według siedziby płatnika.

Ponadto na podstawie art. 41 ust. 1 tej ustawy osoby prawne, które dokonują świadczeń osobom fizycznym, mającym miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, m.in. z tytułu wykonywania usług na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, uzyskiwanych wyłącznie od osoby prawnej, są obowiązane jako płatnicy pobierać, z zastrzeżeniem ust. 4, nieistotnym w niniejszej sprawie, zaliczki na podatek dochodowy. Według art. 42 ust. 1 tej ustawy płatnicy, o których mowa w art. 41, przekazują kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy – w przypadku płatnika nie będącego osobą fizyczną – według siedziby płatnika.

W świetle powyższych regulacji w niniejszej sprawie niewątpliwie status płatnika zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych przysługiwał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., która m.in. w okresie od czerwca 2012 roku do grudnia 2015 roku, zatrudniając pracowników oraz korzystając z usług osób fizycznych świadczących na jej rzecz usługi na podstawie umów zlecenia i umów o dzieło, wypłacała im świadczenia pieniężne i pobrała w związku z tym zaliczki na podatek, które według art. 38 ust. 1 i art. 42 ust. 1 wspomnianej ustawy obowiązana była odprowadzić na rachunek Urzędu Skarbowego W. – U., właściwy ze względu na siedzibę spółki, odpowiednio do dnia 20 lipca, 20 sierpnia, 20 września, 20 października, 20 listopada, 20 grudnia 2012 roku oraz do 20 stycznia, 20 lutego, 20 marca, 20 kwietnia, 20 maja, 20 czerwca, 20 lipca, 20 sierpnia, 20 września, 20 października, 20 listopada,

20 grudnia 2013 roku, do 20 stycznia, 20 lutego, 20 marca, 20 kwietnia, 20 maja, 20 czerwca, 20 lipca, 20 sierpnia, 20 września, 20 października, 20 listopada, 20 grudnia 2014 roku oraz do 20 stycznia 2015 roku.

Na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. za przestępstwa skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby prawnej.

Pobieranie i odprowadzanie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych niewątpliwie kwalifikuje się jako zajmowanie się sprawami gospodarczymi osoby prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002/11-12/106, Lex nr 54408).

Podstawa odpowiedzialności przewidziana w art. 9 § 3 k.k.s. odnosi się wyłącznie do osoby, która w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, wykazuje samodzielność, posiada kompetencję do podejmowania decyzji i środki do ich realizacji (por. T. Oczkowski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., III KK 213/05, Lex nr 59791; J. Raglewski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, Lex nr 42156), a nie do osoby pozbawionej samodzielności, wykonującej wyłącznie polecenia czy czynności techniczne.

W przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której sprawy w myśl art. 201 § 1 k.s.h. prowadzi zarząd spółki, osobami prowadzącymi w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.s. sprawy gospodarcze takiej osoby prawnej są zatem członkowie zarządu. Natomiast odpowiedzialność innej osoby wchodzi w rachubę, jeżeli na podstawie art. 31 Ordynacji podatkowej zostanie ona wyznaczona jako osoba odpowiedzialna za czynności spółki jako płatnika podatku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002/11-12/106, Lex nr 54408).

W niniejszej sprawie okoliczność, że prowadzenie spraw spółki (...) jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych nie została powierzona innej osobie na podstawie art. 31 Ordynacji podatkowej nie była nawet kwestionowana.

Oskarżony M. K. (1) nie kwestionował, że w okresie sprawowania funkcji prezesa zarządu spółki (...) zajmował się sprawami gospodarczymi tej spółki, w szczególności jej sprawami finansowymi. Oskarżony konsekwentnie przyznawał się zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego do popełnienia zarzucanego mu czynu co również potwierdził pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Z punktu widzenia wypełnienia znamion przestępstwa skarbowego z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. nieistotna jest okoliczność, czy płatnik posiada środki niezbędne do finansowania bieżącej działalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996/4/68, Lex nr 23932).

Kwalifikując czyn przypisany oskarżonemu M. K. (1) należało przyjąć, że działał on w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. W myśl tego przepisu dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony, przy czym w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Pomiędzy niewpłacaniem przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy nie miały miejsce żadne przerwy, a oskarżony każdego miesiąca, przez okres dwóch i pół lat nie wpłacał pobranych zaliczek na podatek dochodowy.

Ciągłość jako element czynu zabronionego oznacza, że za czas jego popełnienia przyjmuje się czas ostatniego zachowania objętego znamieniem ciągłości. Konsekwencją tego jest uznanie, że w razie zmiany ustawy w trakcie realizacji czynu ciągłego uważa się, że cały czyn zabroniony został popełniony pod rządami ustawy nowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003 r., II AKa 257/03, KZS 2004/4/37, Lex nr 118899; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 roku, III KK 397/11, Lex nr 1212891). W przypadku oskarżonego M. K. (1) okoliczność ta ma znaczenie o tyle, że w czasie popełnienia przez niego czynu, wyznaczonego przez ostatnie z przypisanych jemu zachowań polegających na nieodprowadzeniu pobranych zaliczek, tj. w dniu 20 stycznia 2015

roku, minimalne wynagrodzenie wynosiło 1.750 zł (por. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r., Dz.U. z 2014 r. poz. 1220). Według art. 53 § 14 k.k.s. małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zatem w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu mała wartość nie przekraczała kwoty 350.000 zł. Oskarżonemu przypisano nieodprowadzenie w terminie zaliczek na podatek w łącznej kwocie 226.830 zł, stąd jego czyn należało zakwalifikować z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Nie ulega wątpliwości, że M. K. (1) nie wpłacił w ustawowych terminach pobranych od czerwca 2012 r. do grudnia 2014 przez siebie zaliczek na podatek dochodowy. W świetle dokumentalnego materiału dowodowego, w szczególności listy zaległości w PIT (k. 1, 83) okoliczność ta jest oczywista i nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu Najwyższego niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość" (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193). W orzecznictwie wyrażany jest pogląd, że podatek jest pobrany wówczas, gdy dokonano jego potrącenia - tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12). Problem pobrania podatku jest związany z występującymi w praktyce sytuacjami, gdzie sprawca (płatnik) nie posiada środków finansowych na uiszczenie podatku podatnika. Najczęściej wówczas przyjmuje się fikcję pobrania podatku "na papierze", gdy tymczasem w rzeczywistości płatnik nie dysponuje pieniędzmi na wpłatę podatku. Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach akcentował, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; postanowienie SN z dnia 25 października 1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996, z. 4, poz. 68). Słusznie przyjmuje się bowiem, że środki pieniężne nie należą do płatnika, należą do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać podatek i wpłacić go na rachunek organu. Jeżeli płatnik środki finansowe posiada, przeznaczają je jednak na inny uzasadniony ekonomicznie cel, zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, w grę wchodzi jedynie umniejszenie winy, nigdy zaś jej wyłączenie (komentarz do art.77 kodeksu karnego skarbowego (Dz.U.07.111.765), [w:] P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX, 2010).

Przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. popełnić można jedynie umyślnie (por. art. 4 § 1 k.k.s.). Według art. 4 § 2 k.k.s. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to.

W okolicznościach niniejszej sprawy należało przyjąć, że oskarżony M. K. (1) popełnił przypisany mu czyn z zamiarem bezpośrednim. W okresie wskazanym w akcie oskarżenia był on Prezesem i jedynym członkiem zarządu firmy (...) Sp. z o.o., jak również faktycznie podejmował w tej spółce decyzje finansowe. Oskarżony nie składał w odpowiednim czasie wniosków o odroczenie płatności należności bądź rozłożenie ich na raty. W konsekwencji, w ocenie Sądu, nie sposób ocenić działań oskarżonego inaczej niż jawne i jaskrawe lekceważenie obowiązków publicznoprawnych związanych z działalnością firmy, którą reprezentował.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a jego postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne. Przypisanie winy oskarżonemu M. K. (1) jest więc w pełni uzasadnione. Oceniając stopień winy oskarżonego, Sąd uznał, iż oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Na podstawie art. 53 § 7 k.k.s. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia.

Na zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego M. K. (1), wpłynął rodzaj i charakter naruszonego przez niego dobra prawnego, jakim są wierzytelności podatkowe w zakresie podatku od osób fizycznych, stanowiące istotny element finansów publicznych a także stosunkowo dużą wagę naruszonego obowiązku finansowego (tj. znaczną wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej w ramach małej wartości, o której mowa w art. 53 § 14 k.k.s.), należącego do podstawowych obowiązków finansowych podmiotu zatrudniającego pracowników lub korzystającego z usług osób świadczących usługi na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło oraz działanie w warunkach czynu ciągłego. Sąd wziął tu też pod uwagę fakt, iż w konsekwencji działalność tej firmy prywatnej finansowana była również przez Skarb Państwa, a zatem przez wszystkich innych podatników, wywiązujących się ze swych zobowiązań publicznoprawnych.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary Sąd miał na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazywany wyżej znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień i formę winy oraz elementy stricte indywidualizujące dany czyn – łączną wartość niewpłaconych podatków.

Jako okoliczność wpływającą łagodząco na wymiar kary Sąd miał na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonego (k. 33-34).

Według art. 77 § 2 k.k.s. i art. 23 § 1 k.k.s. przestępstwo skarbowe przypisane oskarżonemu zagrożone jest karą grzywny od 10 do 720 stawek dziennych. Uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 12 i 13 k.k.s. w okolicznościach sprawy adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz spełniająca wymagania prewencyjne zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i generalnym, będzie kara 100 stawek dziennych grzywny. Okoliczność łagodzącą stanowiła przede wszystkim uprzednia niekaralność oskarżonego.

Na podstawie art. 23 § 3 zdanie 2 k.k.s. stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Podstawę ustalenia stawki dziennej grzywny stanowi natomiast minimalne wynagrodzenie obowiązujące w czasie popełnienia przypisanego czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 roku, III KK 397/11, Lex nr 1212891; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2011 roku, II KK 259/11, Lex nr 1084720). Wspominano już, że czyn ciągły przypisany oskarżonemu należało uznać za popełniony w dniu 20 stycznia 2015 roku, gdy minimalne wynagrodzenie wynosiło 1.750 zł (por. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r., Dz.U. z 2014 r. poz. 1220). Wysokość stawki dziennej grzywny należało więc ustalić oskarżonemu w granicach od 58,33 zł do 23.332 zł.

Uwzględniając miesięczny dochód oskarżonego, należało ustalić wysokość każdej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 zł, zaokrąglając do pełnych dziesiątek złotych wysokość najniższej wyliczonej w powyższy sposób stawki. W ocenie sądu wymierzona oskarżonemu za powyższy czyn kara grzywny czyni zadość zasadom sądowego wymiaru kary, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości tegoż czynu, a w odczuciu społecznym winna zostać uznana za sprawiedliwą nie nosząc znamion nadmiernej łagodności, czy też represyjności.

Na podstawie art. 163 k.k.s. Sąd nałożył na (...) Sp. z o.o. odpowiedzialność posiłkową za grzywnę orzeczoną wobec M. K. (1) za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s. Stwierdzić bowiem należy że zachodziły przesłanki – opisane w przepisie art. 24 § 1 k.k.s. – do nałożenia odpowiedzialności posiłkowej na tą spółkę za grzywnę orzeczoną za przestępstwo

popelnione przez oskarżonego, gdyż zgodnie z tym przepisem za karę grzywny wymierzoną sprawcy przestępstwa skarbowego czyni się w całości albo w części odpowiedzialną posiłkowo osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, jeżeli sprawcą czynu zabronionego jest zastępca tego podmiotu prowadzący jego sprawy jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub działający w jakimkolwiek innym charakterze, a zastępowany podmiot odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową.

Z oczywistych powodów przyjąć trzeba, że nieodprowadzanie do Urzędu Skarbowego zaliczek na podatek dochodowy zatrudnionych pracowników przysporzyło (...) Sp. z o.o. korzyść majątkową, polegającą głównie na możliwości przeznaczania tych środków które winny zostać przekazane do Urzędu Skarbowego, na dowolny cel w tym np. na prowadzenie działalności spółki. Wobec powyższego Sąd postanowił o nałożeniu odpowiedzialności posiłkowej na (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ulicy (...) lok. (...) w W., czyniąc ją w całości odpowiedzialną za wymierzoną M. K. (1) karę grzywny.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwolnił oskarżonego M. K. (1) od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa gdyż uznał, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację osobistą i majątkową.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.